21/03/26 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** କୌଣସି ପ୍ରକାରର ତ୍ରୁଟି ହେବାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ କ'ଣ?

ଉତ୍ତର**:-** ଦେହ-ଅଭିମାନ । ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ବହୁତ ଭୁଲ ହେଉଛି । ଯାହା ଫଳରେ ସେମାନେ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଏଭଳି କର୍ମ ହୋଇଥାଏ ଯାହାକି ସମସ୍ତେ ଘୃଣା କରିଥା'ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର ନାହିଁ । କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ସଦୃଶ ହୋଇ ସେବାର ଭଲ ଭଲ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କର । ମୁରଲୀକୁ ଶୁଣ ଏହାକୁ ଧାରଣା ମଧ୍ୟ କର, ଏଥିରେ ବେପରୁଆ ହୁଅ ନାହିଁ ।

ଗୀତ**:-** ଛୋଡ ଭି ଦେ ଆକାଶ ସିଂହାସନ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସମସ୍ତ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରର ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି । ତେବେ ଯେଉଁ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି, ଗୋଲା ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର, କଳ୍ପବୃକ୍ଷ, ସିଢି, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଏବଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚିତ୍ର ରହିଛି ଯାହାକି ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ର ଅଟେ ଏହି ୬ ଟି ଯେପରିକି ପୁରା ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଅଟେ, ଏଥିରେ ପୁରା ଜ୍ଞାନର ସାରାଂଶ ରହିଛି । ଯେପରି ବିଜ୍ଞାପନ ନିମନ୍ତେ ନାଟକର ପର୍ଦ୍ଦା ତିଆରି କରାଯାଇଥାଏ, ଯାହାକି ବର୍ଷା ଇତ୍ୟାଦିରେ ମଧ୍ୟ ଖରାପ ହୋଇ ନ ଥାଏ, ସେହିଭଳି ଏହି ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ରଗୁଡିକୁ ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରିବା ଦରକାର । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସେବାକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ ଏବଂ ଭାରତବାସୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି - ବେହଦର ପିତା, ଭଗବାନ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କେହି ଅକଲ୍ୟାଣକାରୀ ମଧ୍ୟ ଥିବ । ଯେଉଁ କାରଣରୁ ବାବାଙ୍କୁ ଆସି ପୁଣି କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତେବେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହେଉଛି ସେମାନେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ । ଯେପରି ଆମର କଲ୍ୟାଣ ହେଉଛି ସେହିପରି ଆମେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁଛି ଯେ କିପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବି । ସେଥିପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟମାନ ବତାଉଛନ୍ତି । ୬ ଓ୍ବ ୯ ସାଇଜ୍‌ର ଟିଣ ଚାଦର ଉପରେ ଏହି ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିବା ଦରକାର । ଦିଲ୍ଲୀ ଭଳି ସହରମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାୟତଃ ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଆସିଥାନ୍ତି କାରଣ ସେଠାରେ ସରକାରଙ୍କର ବିଧାନସଭା ଇତ୍ୟାଦି ରହିଛି । ସେକ୍ରେଟେରୀଏଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସଚିବାଳୟକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଲୋକ ଆସିଥାନ୍ତି, ତେଣୁ ସେଠାରେ ଏହି ସବୁ ଚିତ୍ର ବା ବୋର୍ଡ ରଖିବା ଦରକାର । ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରବା ପାଇଁ ବାବା ମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଟିଣ ଚାଦର ଉପରେ ବହୁତ ଚିତ୍ର ତିଆରି ହୋଇପାରିବ । ତେବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କର ସେବାରେ ଲାଗିଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି - ଏହି ଚିତ୍ରକୁ ହିନ୍ଦୀ ଏବଂ ଇଂରାଜୀ ଭାଷାର ଲେଖା ସହ ତିଆରି କରିବା ଦରକାର । ଏହି ୬ଟି ଚିତ୍ର ମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ଜାଗାରେ ଲାଗିଯିବା ଦରକାର । ଯଦି ଏହିଭଳି ମୁଖ୍ୟ ସ୍ଥାନମାନଙ୍କରେ ଚିତ୍ର ଲାଗିଯିବ ତେବେ ଶହ ଶହ ଲୋକ ତୁମ ପାଖକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆସିବେ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଥିବା କାରଣରୁ ବହୁତ ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଏଭଳି କେବେ ବି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ପକ୍କା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଟେ । ତ୍ରୁଟି ତ ବହୁତ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ସତ କହୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏଭଳି କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର ନାହିଁ ଯାହାଦ୍□ାରା କେହି ତୁମ ପ୍ରତି ଘୃଣାଭାବ ଆଣିବେ ଯେ ୟାଙ୍କ ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ଅଛି । ତୁମେ ସଦା ସର୍ବଦା ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଛ । ଅନ୍ୟ ଜାଗାମାନଙ୍କରେ ତ ଅତିବେଶୀରେ ୧୦-୨୦ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଥାଏ ହେଲେ ମାୟା ସହିତ ତୁମର ଯୁଦ୍ଧ ତ ଶେଷ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବ କିନ୍ତୁ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ, ଯାହାକୁ କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୀତାରେ ଯେଉଁ ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧର ଗାୟନ ରହିଛି ତାହା ସ୍ଥୂଳ ଯୁଦ୍ଧ ଭାବରେ ଦେଖାଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଲା ଆତ୍ମିକ ଯୁଦ୍ଧ । ଆତ୍ମିକ ଯୁଦ୍ଧ ହେଲା ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର । ସେହି ଯୁଦ୍ଧ ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କର ଯେଉଁମାନେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳ ଭୂଷଣମାନଙ୍କର ହେଲା ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି । ତୁମେ ତ ଅନ୍ୟ ସବୁ ସଂଗ ତ୍ୟାଗ କରି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସଂଗରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡିଛ । ଅନେକ ସମୟରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା କାରଣରୁ ଏକଥା ଭୁଲି ଯାଉଛ ଏବଂ ନିଜର ହିଁ ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରିଦେଉଛ । ଏହିଭଳି କରିବା ଦ୍□ାରା ଶେଷ ସମୟରେ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଆଉ କିଛି ବି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା କଳ୍ପ କଳ୍ପର କଥା । ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ କଳ୍ପ କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ ତାଙ୍କର ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି । ବହୁତ ବଡ କ୍ଷତି ହୋଇଯାଉଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଗରୁ ତୁମେ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ କ୍ଷତିରେ ଥିଲ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ଲାଭକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ଦରକାର । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିଲାଙ୍କୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ପଡିବ । ସୁଖ ତ ସ୍□ର୍ଗରେ ହିଁ ଅଛି, ନର୍କରେ ଅଛି ଦୁଃଖ । କାରଣ? ଏହା ହେଲା ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ଯାହାକି ଦିନେ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲା,

ଏବେ ପୁଣି ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା ପୁନର୍ବାର ଏହି ଦୁନିଆକୁ ନିର୍ବିକାରୀ କରୁଛନ୍ତି । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ରଗୁଡିକୁ ସ୍ଥାୟୀ ଜାଗାମାନଙ୍କରେ ଲଗାଇବା ଦରକାର । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଦିଲ୍ଲୀ, ଦ୍□ିତୀୟରେ ବମ୍ବେ ଏବଂ କଲିକତା, କାହାକୁ ବି ଅର୍ଡର ଦେଇ ଟିଣ ଚାଦର ଉପରେ ତିଆରି କରାଯାଇପାରିବ । ଆଗ୍ରାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଲିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଲୋକ ଯାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ସେବା ତ ବହୁତ ଭଲ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆଉ କିଛି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରି ଦେଖାନ୍ତୁ । ଏହି ଚିତ୍ରକୁ ତିଆରି କରିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । କେବଳ ଅନୁଭବ ବା ଅଭିଜ୍ଞତା ଦରକାର । ଚିତ୍ର ବହୁତ ବଡ ହେବା ଦରକାର ଯାହାକି କେହି ଦୂରରୁ ମଧ୍ୟ ପଢିପାରିବ । ଗୋଲା ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବଡ କରି ତିଆରି ହୋଇପାରିବ । ନିରାପଦରେ ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ପଡିବ, ଯାହାକି କେହି ଖରାପ କରି ନ ଦେବେ । ଯଜ୍ଞରେ ଅସୁରମାନଙ୍କର ବିଘ୍ନ ତ ପଡୁଛି କାରଣ ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ସେମାନେ ଯେଉଁ ସବୁ ଦୋକାନ ଖୋଲି ବସିଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ବିଶେଷ ସ୍ଥାନ ସବୁ ରହିଛି ଶେଷରେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଆମେମାନେ ସେ ସବୁକୁ ମହତ୍□ ଦେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଛୁ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସେଥିରେ କିଛି ତ୍ରୁଟି ରହିଥିବ । ବାବା ହିଁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ କହିପାରିବେ ଯେ ଭାରତର କଲ୍ୟାଣ କିପରି ଏବଂ କେବେ ହୋଇଥିଲା । ଭାରତକୁ ତମୋପ୍ରଧାନ କିଏ କରୁଛି ପୁଣି ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ କିଏ କରୁଛି, ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ଭାବୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ଯୁଗେ-ଯୁଗେ ଆସୁଛନ୍ତି । କେବେ କେବେ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ତ ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା । ଭାରତ ପ୍ରାଚୀନ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା । ଏ କଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ୩ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ପୁଣି କଳ୍ପର ଆୟୁଷକୁ ମଧ୍ୟ ଲମ୍ବା କରିଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଅଧାକଳ୍ପ ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ତୁମେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଥିଲ କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ନ ଥିଲ । ଏଠାରେ ତ ତୁମେମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯାତ୍ରା ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ ତାର ଅର୍ଥ କିଛି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମନମନାଭବର ଅର୍ଥ ହେଲା ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ । ହେ ଆତ୍ମାମାନେ ମୁଁ ପିତା ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । କୃଷ୍ଣ ତ ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସିଏ ଗୀତାର ଭଗବାନ କିପରି ହୋଇପାରିବେ । ତାଙ୍କ ଉପରେ ତ କେହି କଳଙ୍କ ଲଗାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସିଢିରେ ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି ଅଧାକଳ୍ପ ତେବେ କାମ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତ କଳିଯୁଗ, ଆଇରନ୍ ଏଜ୍ ଦୁନିଆ । ତେଣୁ ଏହି ଦୁନିଆର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟ କଳା ହିଁ ହେବେ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶ୍ୟାମଳ ରୂପ କିପରି କରିବେ । ଏହି ଚିତ୍ର ଆଦି ଯାହା କିଛି ବି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ସବୁ କିଛି ଅବୁଝା ଭାବରେ କରିଛନ୍ତି । କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ଶ୍ୟାମ ଏବଂ ସୁନ୍ଦର କହିବା, ଏହା କିପରି ସମ୍ଭବ । ତେଣୁ ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା ଅର୍ଥାତ୍ କଣ୍ଢେଇ ପୂଜା । କଣ୍ଢେଇର ନାମ, ରୂପ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆଦି କିଛି ବି ନ ଥାଏ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ କଣ୍ଢେଇ ପୂଜା କରୁଥିଲ ନା । ପୂଜାର ଅର୍ଥକୁ କିଛି ବି ବୁଝି ନ ଥିଲ । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନୀର ଚିତ୍ର ତିଆରି ହେବା ଦରକାର । ଏଭଳି କମିଟି ତିଆରି ହେଉ ଯିଏକି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ପରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀର ଆୟୋଜନ କରି ଚାଲିବ । ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । କନ୍ୟାମାନେ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ବାନପ୍ରସ୍ଥୀମାନେ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ଦରକାର । ଏମାନେ ହେଲେ ଗୁପ୍ତ ପାଣ୍ଡବ ଯାହାଙ୍କୁ କେହି ବି ଚିହ୍ନି ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ, ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ପିତା ପରମାତ୍ମା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ କାରଣ ସେମାନେ ଆତ୍ମାକୁ ନିର୍ଲେପ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ କିଛି କରିଥାଏ । ନିଜର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ନେଇଥାଏ । ବାବା ଏହି ସବୁ ପଏଣ୍ଟକୁ ଭଲ ଭାବରେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଭରୁଛନ୍ତି । ସବୁ ସେଣ୍ଟରମାନଙ୍କରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଭଲ ଭାବରେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀମାନେ ନା କିଛି ବୁଝିପାରିବେ ନା ବୁଝାଇପାରିବେ । ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ କହିବା ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଟେ । ଆରେ ତୁମେ ତ ଆତ୍ମା । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖୋଲିଯିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଖୋଲେ ନାହିଁ । ବାବା ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯାହାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ସିଏ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ । ଏମିତି ତ ଏକଥା ବହୁତ ସହଜ, କେବଳ ଅଲଫ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ଏବଂ ବେ ଅର୍ଥାତ୍ ବର୍ସାକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ତୁମେ ଭାରତବାସୀମାନେ ସମସ୍ତେ ଭଗବାନ ଭଗବତୀ ଥିଲ । ସେଠାରେ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଗବାନ ଭଗବତୀ (ଦେବୀ-ଦେବତା) କରିଥିଲି ତୁମେ ଏବେ କ'ଣ ହୋଇଗଲଣି । ଏହା ହେଉଛି କୁମ୍ଭୀପାକ ନର୍କ । ଏହି ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀରେ ମନୁଷ୍ୟ, ଜୀବଜନ୍ତୁ, ପଶୁପକ୍ଷୀ ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାଭଳି ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆହୁରି ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେତେ କ୍ରୋଧ ରହିଛି, ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲୋକଙ୍କୁ ମାରିଦେଉଛନ୍ତି! ଏବେ ଭାରତ ବେଶ୍ୟାଳୟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯାହାକୁ ଶିବବାବା ପୁଣି ଶିବାଳୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏପରି ଏପରି କର । ଚିତ୍ର ତିଆରି କର । ବଡ ବଡ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ଏହି ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ, ପ୍ରାଚୀନ ଜ୍ଞାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ଦରକାର । ବଡ ବଡ ହଲ୍ ନେଇ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଲଗାଇବା ଦରକାର । ହଲର ମାଲିକଙ୍କୁ ତ ହଲ୍ର ଭଡା ନେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ତଥାପି ଯଦି ଠିକ୍ ଭାବୁଛ ତେବେ ଭଡା ନିଅ । କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଚିତ୍ର ତ ଦେଖନ୍ତୁ, ଯଦି ଚିତ୍ର ଦେଖିବେ

ତେବେ ତୁରନ୍ତ ଭଡା ଫେରସ୍ତ କରିଦେବେ । କେବଳ କାଇଦାରେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । କ୍ଷମତା ତ ତାଙ୍କ ହାତରେ ରହୁଛି ନା । ସେ ଚାହିଁଲେ ସବୁ କିଛି କରିପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କ'ଣ କିଛି ବୁଝୁଛନ୍ତି! ସେମାନଙ୍କର ବିନାଶ କାଳରେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲା ତେଣୁ ସେମାନେ ବିନାଶ ହୋଇଗଲେ । ପାଣ୍ଡବମାନେ ତ ଭବିଷ୍ୟତରେ ପଦ ପାଇଲେ । ତାହା ମଧ୍ୟ ପରେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସେମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ହେବ । ଏବେ କ'ଣ ରାଜ୍ୟ କରିବ କି! ଏହି ଘରଦ୍□ାର ଆଦି ସବୁ କିଛି ଭାଙ୍ଗି-ରୁଜି ଯିବ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ମଧ୍ୟ କରିବା ଦରକାର । ଖୁବ ଭଲ ଭାବରେ କାର୍ଡ ଦେଇ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେବା ଦରକାର । ତୁମେମାନେ ପ୍ରଥମେ ବଡ ବଡମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ ତେବେ ସେମାନେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ । ବାକି ଶୋଇ ରହିବାର ନାହିଁ । କେତେକ ପିଲା ଦେହ ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ଶୋଇ ରହୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସେବା କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ କମିଟି ଆଦି କରି ପରସ୍ପରର ସଂସ୍କାରକୁ ମିଶାଇ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଦରକାର । ବାକି ମୁରଲୀ ନ ପଢିଲେ ଧାରଣା କିପରି ହେବ । ଏହିଭଳି ବହୁତ ବେପରୁଆ ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଦେହୀ -ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ସେବାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାୟ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ମଧୁର ସମ୍ପର୍କ ରଖି ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଯେପରି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଗ ତୁଟେଇ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡିବାକୁ ହେବ । ଏଭଳି କୌଣସି ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାର ନାହିଁ ଯାହାକି କଳ୍ପ କଳ୍ପାନ୍ତର ପାଇଁ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ ।

ବରଦାନ**:-** ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତି ଦ୍□ାରା ନଷ୍ଟୋମୋହା ସ୍ମୃତି ସ୍□ରୂପ ହେଉଥିବା ଅଚଳ ଅଟଳ ହୁଅ ।
ଯେଉଁମାନେ ସ୍ରବଦା ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତିରେ ରହିଥାଆନ୍ତି ସେମାନେ କେବେ ବି କୌଣସି ବି ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖି ବିଚଳିତ ବା ହଲଚଲ୍ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ସର୍ବଦା ଅଚଳ-ଅଟଳ ରହିଥାଆନ୍ତି କାହିଁକିନା ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତି ଆଧାରରେ ସେମାନେ ନଷ୍ଟୋମୋହା ସ୍ମୃତି ସ୍□ରୂପ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଯଦି ଛୋଟ ମୋଟ ଘଟଣାକୁ ଦେଖି ଅଂଶମାତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ହଲଚଲ୍ ହୋଇଯାଉଛ ବା ମୋହ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଛି, ତେବେ ଅଙ୍ଗଦ ଭଳି ଅଚଳ-ଅଟଳ କୁହାଯିବ ନାହିଁ କାହିଁକିନା ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତିରେ ଗମ୍ଭୀରତା ସହିତ ରମଣୀକତା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଅଟେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହେବା ସହିତ ବେହଦର ବୈରାଗୀ ହୋଇ ରହିବା ହିଁ ରାଜଋଷିର ଲକ୍ଷଣ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ନିଶ୍ଚୟର ମୂଳଦୁଆକୁ ମଜବୁତ କରି ସର୍ବଦା ନିର୍ଭୟ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହ ।

ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ କରିବାର ବା ସନ୍ଦେହ କରିବାର ପରିସ୍ଥିତି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମ ଭିତରେ ଏହି ସମର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ଚାଲୁ ଯେ ବାବା ସର୍ବଦା ରକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି, କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହିଭଳି ନିଶ୍ଚୟର ବିଜୟ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ । ତେଣୁ ପ୍ରଶ୍ନବାଚକର ଟେଢା ରାସ୍ତାରେ ନ ଯାଇ ସର୍ବଦା କଲ୍ୟାଣର ବିନ୍ଦୁ ଲଗାଅ । ଫୁଲଷ୍ଟପ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବିନ୍ଦୁ ବା ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ । ଏହି ବିଧି ଦ୍□ାରା ସବୁ କଥା ସହଜ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସିଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ମିଳିଯିବ ।

"ମାତେଶ୍□ରୀଙ୍କର ଅମୂଲ୍ୟ ମହାବାକ୍ୟ"

ଆତ୍ମା କେବେ ବି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଅଂଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ:-

ଏଭଳି ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଅଂଶ ଅଟୁ । ତେବେ ଅଂଶ ତ ଛୋଟିଆ ଖଣ୍ଡକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ଗୋଟିଏ ପଟେ କହୁଛନ୍ତି, ପରମାତ୍ମା ଅନାଦି ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଅବିନାଶୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କିପରି କରିହେବ । ପରମାତ୍ମା ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କିପରି ହୋଇପାରିବେ । ଯଦି ଆତ୍ମା ଅଜର, ଅମର ତେବେ ଆତ୍ମାକୁ ଯିଏ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ସିଏ ମଧ୍ୟ ଅମର ହୋଇଥିବେ । ଏହିଭଳି ଅମର ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କହିବା ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କୁ ବିନାଶୀ କହିବା, କିନ୍ତୁ ଆମେମାନେ ତ ଜାଣିଛେ ଯେ, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ତେଣୁ ଆମେ ତାଙ୍କର ବଂଶଜ ହୋଇଗଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଗଲେ, ତେବେ ସନ୍ତାନ କ'ଣ କେବେ ଅଂଶ ହୋଇପାରିବେ? ସେଥିପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହାବାକ୍ୟ ହେଲା - ପିଲାମାନେ ମୁଁ ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ସଦା ଜାଗ୍ରତ ଜ୍ୟୋତି ଅଟେ, ମୁଁ ଏକ ଦୀପ ଶିଖା ସଦୃଶ ଅଟେ ଯାହାକି କେବେ ଲିଭିଯାଏ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ

ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଆତ୍ମାରୂପୀ ଦୀପ ଜାଗ୍ରତ ମଧ୍ୟ ହୁଏ ପୁଣି ଲିଭି ବି ଯାଏ । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜ୍ୟୋତିକୁ ମୁଁ ହିଁ ଜାଗ୍ରତ କରିଥାଏ କାରଣ ମୁଁ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ଏବଂ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ ଥାଏ । ବାକି ଆତ୍ମାର ଜ୍ୟୋତି ଏବଂ ମୋ ଭିତରେ ଥିବା ଜ୍ୟୋତି ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । ଯେପରି ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ୍ ବଲ୍ବରେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଏବଂ କମ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥାଏ, ସେହିପରି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କେହି ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ତ କେହି କେହି କମ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଶକ୍ତି କେବେ ବି କମ୍ ବେଶୀ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବୋଲି କୁହାଯାଏ, କାରଣ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କଠାରୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ରହିଛି, ଯିଏକି ସୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସନ୍ତି । ଯଦି କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ, ପରମାତ୍ମା ତ ସୃଷ୍ଟିର ମଝି ସମୟରେ ବା ପ୍ରତି ଯୁଗରେ ଆସନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ କିପରି କୁହାଯିବ । ଯଦି କେହି କହୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ସୃଷ୍ଟିର ମଝିରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଆସନ୍ତି ତେବେ କ'ଣ ଏପରି ବୁଝାଯିବ ଯେ ସିଏ କ'ଣ ବାରମ୍ବାର ନିଜର ଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ଏତେ ଶକ୍ତି ଅଛି ଅର୍ଥାତ୍ ମଝି ସମୟରେ ଆସି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଦେଉଛନ୍ତି ବା ସଦ୍ଗତି ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ତ ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିବା ଦରକାର, ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କର ଦୁର୍ଗତି କାହିଁକି ହେଉଛି? ତେଣୁ ଏହାଦ୍□ାରା ସିଦ୍ଧ ହେଉଛି ଯେ, ପରମାତ୍ମା ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଆସୁନାହାଁନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିର ମଝି ସମୟରେ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସିଏ ତ କଳ୍ପର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଥରେ ମାତ୍ର ହିଁ ଆସନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି କରିଦିଅନ୍ତି । ଯେହେତୁ ପରମାତ୍ମା ଏତେ ବଡ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ସ୍ମାରକୀ ରୂପରେ ବହୁତ ବଡ ବଡ ଶିବଲିଙ୍ଗର ପ୍ରତିମା ତିଆରି କରି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପରମାତ୍ମା ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଚୈତନ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ସ୍□ରୂପ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ।। ଓଁ ଶାନ୍ତି ।